

De rustige tijd

's Winters heb je als vlinderaar alle tijd. De wind giert rond het huis, het regent pijpestelen of het vriest een graad of tien. Het maakt ons eigenlijk niet uit wat voor weer het is, vlinders zijn er toch niet. Die zitten lekker in een holle boom of hangen als ei, rups of pop ergens in de kale vegetatie. Niets om je druk over te maken dus, onze tijd komt wel weer.

Dat vertellen we dan ook altijd aan vrouw en kinderen. "Ja, we moeten dit weekend echt naar de Veluwe, nu vliegen de Heivlinders nog, straks is het winter en dan zijn er geen vlinders meer." "Ik weet ook wel dat de schutting nog gemaakt moet worden, maar dat kan wel in de winter, dan heb ik alle tijd." 'De rustige tijd' is 's zomers een prima smoes voor alle vervelende karweitjes die nog gedaan moeten worden.

Zo ook het inramen van dia's. Ontwakende Citroenvlinders. De eerste generatie van de Zilveren maan. Een weekendje naar de Ardennen, Grote weerschijnvlinder. Een weekendje naar de Eifel, veel Blauwe vuurvlinders en Ringoogparelmoervlinders. Bonte dikkopjes in Brabant. Icarusblauwtjes langs de dijk. Atalanta en Distelvlinder in de uiterwaarden. Nog een weekend naar de Eifel, nu met fraaie Keizersmantels en kleine pages. Een weekje naar de Pyreneeën: honderd soorten en twintig films. Kommavvlinder en Gentiaanblauwtje in het Dwingelderveld. Nachtvlinders op Voorne. Kleine heivlinder op de Veluwe. Kortom, de doorsnee van een heel vlinderseizoen stapelt zich op.

Maar als de winter echt is aangebroken, de laatste Atalanta Nederland de achtervleugels heeft toegekeerd, dan wil het nog wel een mis gaan. "Nee, de schutting komt later wel, ik moet eerst de veldgegevens uitwerken, anders krijg ik ruzie met de coördinatoren van VNL en Monitoring." Daarna moeten natuurlijk ook nog de waarnemingen van sprinkhanen en amfibieën en reptielen worden uitgewerkt. Om van de broedvogelinventarisatie in het voorjaar nog maar te zwijgen. Gelukkig ligt er een grote stapel ongeopende post op het bureau, die onttrekt de diafilms tenminste aan het zicht.

Maar eens moet het er toch van komen. De stapel post heb ik doorgewerkt en vanaf dat moment keken een kleine vijftig diafilms me elke dag verwijtend aan. Drie dagen uitzoeken, selecteren, inramen, projecteren en weggooien later zit het vlinderseizoen 1992 in hangmappen.

En wat een genot is dat. Eerst heb ik ze maanden ontweken, nu gebruik ik de koude, donkere avonden om ze nog eens te bekijken. Moerasparelmoervlinder, Apollovlinder, Zilvervlek, Bretons spikkeldikkopje, Gehakelde aurelia, Rood weeskind, Grote wapendrager en vele andere brengen warmte in de koude winter. Het verlangen naar zon, warmte en vlinders groeit met de dag. De rustige tijd loopt ten einde.

Alleen de schutting is nog niet gemaakt.

Henkjan Kievit